Hans: „Mis teie seal öppite?“

Andres: „Kirjotama, rehkendama, keigeennamiste Jummala sanna Piibli ja laulo ramatust.“

Hans: „Eks teie sedda küllalt ei kule kirikutes? Sel assemel lähhän minna parreminne körtso. Kas sa ka tubbakast pölletad?“

Andres: „Kül ma pölletaksin, agga mul ep olle tubbakast.“

Hans: „Ja wist ka mitte pipo? — Mul on kaks. Wõtta üht ja toppi sedda ennesele. Waat, siin on tubbakas.“ —

Naad ollid jo tük maad eddasi läinud ja liinna wärrawatte liggi tulnud. „Eks sa ei jätta täma pühhapäwa koli minnemata,“ hakkas kiusaja, „ja meie lähhäme siit leppiko körtso?“ Andres olli weel kahhewahhel. Kui kiusaja sedda märkas, wõttis ta tuld, ma ei tea kas tikkudega woi pörgust, ja panni essiteks omma, pärrast Andresse pipo põllema. Kui Andres tubbaka haiso tun-

dis, siis tombas temma sedda sure himmoga omma nimmasse.

„Se on känna tubbakas! kust sa sedda saad?“ küssis Andres.

„Wata,“ ütles Hans, kes kange himmoga pipo tombas, — „ma tahhan sulle sedda öölda, agga sa ei pea sedda ühhelegi räkima, sest et ma siis pahhandust ja kahjo saan.“

Andres lubbas temmal sedda, ja andis temmal se peale kät.

Andres panni neid sanno, mis ta temmale sallaja ütles holega tähhele ja tombas sure himmoga pipo; kurrat agga sosistas temma körwo: „Andres, nenda wõid sa ka tehha.“ Andres ei tunnud kurrati lingo ja olli ni rummal, et ta selle nousse heitis. Teisel pühhapäwal olli temma tubbaka kot nisamma täis, kui Hansulge. Piibli ramatut ta ei wõtnud ennam kätte ja pühhapäwa koli ei läinud ta ka ennam mitte. Kaupmees, kelle käest ta ostis, panni sedda

Eesti-ma rahwa Kalender 1860 , lk. 23